

1921-12-23

þÿ š Å À Á ¹ ± ⁰ Ì Â ¡ Í » ± ³/₄ - ± Á . 7 7 5

Library of Neapolis University Pafos

<http://hdl.handle.net/11728/10243>

Downloaded from HEPHAESTUS Repository, Neapolis University institutional repository

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ
Η ΦΑΤΝΗ

νάφου άναχωρήν. Η σούφια όμως της ερήνης άπεκόρωσε την άρνησιν των άρχων οι όποιοι προκηρύχθησαν. Αντί της καταργήσεως των μουσικών συνθηκών, οι διαπραγματεύσεις προς σούφιν της ερήνης ύπησαν πάντοτε μυστικά. Η Γαλλία έδημιούργησεν ένότητα στρατιωτικήν μετά της Πολωνίας και του Βελγίου περιλαμβούσα εν τή μέσση την Γερμανίαν, οι δε περί έλευθέριας των θαλασσών έπαγγελίαι ύπέστησαν τούστας τροποποιήσεις, ώστε να μη έπιφέρουν μεταβολήν τινα εις τήν πρόην καθεστώς των πραγμάτων.

ΒΟΥΤΥΡΑ
ΧΑΛΕΠΙΟΥ & ΑΝΑΤΟΛΗΣ
Εις τό πνευματολεον ή «ΕΑΝΑ» τοι κ. ΧΡΙΣΤΟΥ ΤΡΑΧΩΝΙΤΟΥ έπι τή εύκαιρία των έορτών έπιπληται βούτυρος Χαλεπίου και Ανατολής αγνός, άηλλαγμένος ζένης ύλης.

ΣΠΟΡΟΣ ΠΑΤΑΤΩΝ
Ειδολοιούνται οι πατατοπαράγοι ότι προσεχώς θα μάς φθάσιν εις Λάρνακα και Αρμόριοστον **Σπόρος πατατών Ήλανδικός**, ο γνωστός υπό τό όνομα **π ι τ τ α κ ο υ ρ ο α**, όστις έδωσε τα καλύτερα αποτελέσματα έν Κύπρω, οι θέλοντες δε άς σπεύσουν να έξασφαλίσουν την ποσότητα την όποία χρειάζονται, άπειθυνόμενοι προς τους έν Αρμωκόστω κ. κ.

ΘΕΛΕΤΕ να εξαλειφθών από τό πρόσωπόν σας διά παντός τα σπυράκια, οι έρρηλίδες (πανιάδες), τό πικνίδι, οι ρηλίδες, οι χιονίστραι και έν γενεί να διατηρήτε την επιδερμίδα σας όμαλή και μαλακήν;
Μεταχειρίζεσθε την πομάδα ή όποία πωλείται στή φαρμακείον του κ. Π. Χ. Μιχαηλίδου έν Λευκωσίε.

Ζένη την έλεγαν κ' ήταν, άλήθεια, μια όμμορφη παρθένη, έξοική και σάν υπερόμοια. Τό πρόσωπό της, τό μεστό και καλοκαμωμένο της σώμα, άκτινοβολούσαν μ' άλλοιώτικη ψυχή. Τά μαύρα της μάτια, βυθισμένα πάντα σέ ύνερο, στεφανώνονταν από κάτω με δυό ζωηρές μελανίες, ιδιαίτερο γνώρισμα και θέλητρο ξεχωριστό της γλυκειάς, ήρεμης χλωμής της μορφής. Είχε παρόση το πρώτα νεύατα κ' ήταν σάν τόν όρμιμο καρπό πού τόρρα—μολέ—άρχεται να σέκειται. Γι' αυτό οι ήλικιωμένοι πού προτιμούν τίς άγουριδες, δέν την εκτίταζαν παρά με κάποιο όίκτο. Μα ένα παιδί, ένας νέος άπάνω στην βράσι του, πού δέν είχε κλειση άκόμα τά έκιοκίρια, την άγαπούσε τρελλά. Ήταν από οικογένεια ο Άλέκος, πλούσιος, άνεργος και ποιητής. Είχε όλα τά προετήματα για ν' άγαπήθη κ' αυτός με την ίδια τρέλλα κ' ήταν βέβαιος πώς τά μαύρα μάτια της Ζένης, όταν τόν κύτταζαν με τόση γλώκα και καλωσύνη, τού μιλούσαν γι' άγάπη. Φίλος στενός τού σπαιού, μπορούσε να την βλέπει οπού ήθελε. Πήγαινε και σκεδόν καθέμερα. Μα όλους τους τρόπους της φανέρωνε τό όσθημά του, έντός μόνο με λόγια. Κ' ήταν μαζί της τόσο ήσυχος, κ' εύτυχισμένος, όσο μπορεί νανε κείνος πού έβριε, πώς φθάνει να μιλήσει μια φορά για να εκκληρωθώ ή πού θερούς του πόθος.

Στην κμαροβλα της Ζένης, άπάνω σέ μια έκάζερα, άνάμεσα σέ διάφορα κομφοτεχνήματα πού άβριαν, ήταν και μια Φάτνη χαρίτινη, μεγάλη και αλουσία, με πρόστιχη, άπ' αύτές πού χαρίζουν στά παιδιά τά Χριστούγεννα οι Φράγκοι. Η Ζένη την είχε από τόν καιρό πού ήταν μαθήτρια στίς Καλόγηρες, και φαινόταν πώς την άγαπούσε τόσο πολύ, ώστε μια μέρα πού έπιασε τόν Άλέκο να την κυτάξει με χαμόγελο, τόν έμάλασε:

—Δέν θέλω να γελώ με τά πράγματά σου, τού έλεε. Μπορεί νά μου άρέξει τίποτα ή παιδικασία μου Φάτνη, μα πάντα, ουλόγισου, την Παναγία παριστάει και τό Χριστό... Είπε για μένα μια γλυκαία και λερή ένθύμησι. Γι' αυτό βλέπεις να την έχω άνοιχτή? Ένα μέρος πού τό έβρω πώς δέν ταριάζει... Ποιά δέν θα έβρασα τί χαρά και τί συγκίνησι πού άποδάνθηκα τί στιγμή πού την άντίξε μπροστά στά θαμνοπήματα παιδικά μου μάτια ή Σουπεριόρα μας για να πού τί χαράση εκείδη ήμουσ καλό παιδί... Η Παναγίτσα αύτή με τό Χριστούλη, με τάγγελάκια, με τά βωδίκια, για τίδες έκείνο—κει στήν άκρη πός κυτάζει!—χωρίς να είνε ζωγραφία τού Ραφαήλ, μού φαίνονται σαν άπειρέλειο. Την άγάπησα όπω; ίσως δέν την άγαπούσα πριν, κ' άν είμαι θρήσκα από τότε, τό χρωστώ ζ αύτή τί φάτνη με τά κτηνά χρώματα και τά πρόσωπα χυράσφια.

Ο Άλέκος ήταν έτοιμος να την ρωτήσει άν κέρδιος τίποτα με τό να είνε θρήσκα «άπό τότε», μα ή Ζένη τόν έπρόλαβε με την παρθένη έρώτησι:

—Εού... άγαπάς τό Χριστό;
—Έκείνος ένόμιος πώς άστυεύεται, πώς ήθελε να τόν περιάξει και τίς άποκριθώ με τό γέλιο του. Η Ζένη ήμνος κούνησε τότε τό κεφάλι και μελαγχόλησε φοβερά.
—Τό έβρω, έλεε σέ λίγο με τί βαθιά της φωνή, κυτάζοντας από τό παράθυρο κατά τόν οθρανό. Τό έβρω πώς έστεις σ' ένέο δέν πιστεύεις τίποτα και τά κοροιδεύεις όλα. Μα γι' αυτό κ' ό κόσμος πηγαίνει τόσο άσχημα... Αχ, πώς ήθελα ναχα τί δύναμη νάνοιξω τά μάτια και να φωτίσω τίς ψυχές των άπίστων!...
—Αν μπορούσαν να δ' έβλεπαν έτσι, να κυτάζης με τό έκιοκικό σου μάτια τόν οθρανό, σέ μια τέτοια ώρα πού ή πορφύρα της δύσης ροδοποιεί τό γαλήνιο πρόσωπό σου... ώ, Ζένη.
Χαμογέλασεν εύχαριστήμένη και τόν εκτίταξε.
—Αλήθεια, τού έλεε, θα μπροσά να τό είνε έκανα ν' αγαπήσουν τόν Χριστό;
—Ναι, έλεον ο νέος, γιατί θαγα πούσαν έόνα.
Καίβρισε τά χαριτωμένα ματόκλαδα και με μικρό στεναγμό.
—Έμένο, ψυθίρισε: τόρρα παιδί...
—Τι θα πη «τόρρα παιδί»; έλεον ο Άλέκος: δέν πιστεύω να γίνης καλόγηρη για την άγάπη τού Χριστού...
—Γιατί όχι; άποκρίθηκε ή Ζένη. Λιάβασε στί έννοήσιμα τού Δροσίνη πού τό λέει «Καλόγηρη τίς άγάπης».

—Ναι, και τό θυμόμυαι καλά; «Δέν είνε Δράκος μηδ' Αράτης, είνε ή Καλόγηρη, τίς άγάπης»;

—Ναι, ναι, αυτό! φώναξε με μιάν άλλοκοτη συγκίνησι ή Ζένη. Πώς μά ρόσει! Ηθελα να γινώμουσ Καλόγηρη τίς άγάπης.
—Μά ρωτάς άν θα σάφισα έγώ; Έσθαροσθήκα να πη σά άστέιο τόνο ο Άλέκος.
—Μπα! και τί έξουσία έχει άπάνω μου σ; ρώτησε σοβαρά ή Ζένη.
—Σ' άγαπά.

Η Ζένη έκαμε πώς θα σάηε τί Φάτνη κ' έγύρισε κατά την έκάζερα για να μη βλέπει τό πρόσωπό της.
—Νομίζεις πώς μάγαπής, τού έλεε ύστερ' από μια μικρή, στενόχωρη σιωπή—μα δέν είνε τό ίδιο. Κι' άλλοι τό νόμισαν αυτό... μα βρέθησαν έπειτα γελασμένοι.
—Ποιοι; ρώτησε σάν ήλιθος ο Άλέκος.
—Κάποιοι... πού δέν άγαπούσαν τό Χριστό σάν και σέ... Δέ βαρύνεται τόρρα!... άφισέ τα, σέ παρακαλώ... και τά περασμένα και τά τωρινά...
Φύσηξε τί Φάτνη για να την έξαικόνησι, την έτοποθέτησε όσο πιο ύψηλο μπορούσε και δέν έπρόφερε λέξι, βυθισμένη σέ μια μελαγχολία πού ο ποιητής τί σερβάστηκε.—Όσο πού μπήκε στήν κμαροβλα ή μικρή άδελφή της.

Από την ήμερα εκείνη, ο Άλέκος την άγαπούσε άλλοιώτικα. Ο πόθος πού μπορεί να ασθανόταν για τό μεστό και καλοκαμωμένο σώμα της, σβόστηκε όλότελα. Και δέν έμεινε παρά ή ψυχική άγάπη, δυνατή και βαθιά. Άνακατωμένη και με μια κρυφή ήλεια για τους «κάποιους» πού νόμισαν κάποτε πώς την άγαπούσε, για τόν ίδιο άκόμη τόν ποιητή πού της άρεσε ένα ποιήμα του όσο ποιά δέν της είχαν άρεση κανένα δικό του, ή άγάπη αύτή μεγάλωσε μέρα με τί μέρα, ως πού έφθασε να έμπνευση σ' ένέο τί μεγάλη άπόφασι.

Έκλήσιζαν τά Χριστούγεννα. Έκείνες τίς ήμέρες είχαν άκούση σ' όσπη τίς Ζένης πώς ο φίλος της ο Άλέκος παντρεύεται. Με πόιν; Δέν ήξερε κανείς... Φαινόταν πώς έκείνος είχε έκμισθησεν σέ κάποιο φίλο τ' ύνερό του, χωρίς να «πη όνομα, ο φίλος μάλιστα σέ άλλους και τό μυστικό, άκόνοντας τό γέρο του, έφθασεν ως εκεί. Και τί πρώτη φορά πού πήγε μετά την είδησι, ή μικρή άδελφή της Ζένης, ένα ζωηρό κοριτσάκι δεκαεπτά χρονών, τόν ρώτησε μπροστά σέ όλους άν ήταν άλήθεια κ' άν μπορούσαν να μάθουν τί νύφη.

Ο Άλέκος γελώντας τάρνήθηκε φυσικά, ή μικρή επέμενε να τόν άρωσά, ή μαμά την έμάλασε, έλεον όλοι τά συνειδημένα άστεία, κ' άφο πού είναν κάπως ήταν αλόγια τού κόσμου, άλλαξαν κορυβέντα. Ύστερα όμως, μια στιγμή πού έμειναν μόνο οι ο Άλέκος κ' ή Ζένη κοντά σ' ότό παράθυρο, ή Καλόγηρη τίς άγάπης, σοβαρή, την έανάφερε:

—Αλήθεια είνε; τόν ρώτησε. Σε μένα, μού φαίνεται, μπορείς να τό έμπιστευθής.
Ο Άλέκος φαντάστηκε πώς ή Ζένη τόν ρωτούσε έκείνης. Γι' αυτό, χωρίς διαταγμό, και με χαρά μάκιστα πού έρχόταν έτσι τά πράγμα, τίς άποκρίθηκε:
—Αν ήταν, πρώτη βέβαια θα τώ έβρες σου. Γιατί δέν πιστεύω να νομίζης πώς μπορώ να πάρω άλλην από σένα...
Έκείνη έαφνισότηκε, τρώμαξε.
—Έμένα... Είπε λοιπόν σοβαρά αυτό πού μού λές; αυτό πού μού είνεσ την άλλη φορά, τότε πού μαλώσαμε για τί Φάτνη...
—Όσο γίνεται... Αν ήθελες σου, μάλαστα. Θα ήμουσ ο πού εύτυχισμένος τού κόσμου.
Τόν εκτίταξε κατάματα δακρυόμην. Η σωνή της όμως ήταν σταθερή και δυνατή. Δέν φοβόταν ούτε να μνη την άκούσουν από δίπλα.
—Όχι, έπρόφερε, άδύνατο!...
—Μά γιατί; ρώτησε σάν ήλιθος πάλι ο Άλέκος.
—Γιατί δέ μ' είνεσαι.
—Αγαπής άλλον;...
—Ποιά.
—Δέ θα μπορούσες ναγαπήσης έμένα.
—Σ' άγαπάω... Κι' έγώ... ένν τό νομίζω πώς σ' άγαπάω, παρά σ' αγαπάω!
—Μά γιατί λοιπόν;
—Δέν έβρω...
—Δέν θα μού τό πής;
—Όταν άδύνατο να τό καταλάβής!

—Όχι πές μου το! Σε παρακαλώ... θέλω να μού τό πής!
Και την έπιασε από τό χέρι.
Έκείνη τό άποταβήξε με δύναμη.
—Σόχασε τού έλεε άφισέ με... Καλά, καλά, θα σού τό πώ... μα όχι τόρρα!...
—Πότε;

ΖΗΤΗΣΑΤΕ
ΣΟΚΟΛΑΤΕΣ ΚΑΙ ΚΑΚΑΟ
CADBURY
Αί καλύτεραι σοκολάται τού κόσμου κατεσκευασμένα δι' εκλεκτών και άγνων ύλικών ώστε να είναι γευστικώταται και θρεπτικώταται.
ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ
εις όλα τά Ζαχαροπλαστεία και τά άλλα ειδικά καταστήματα
ΕΝ ΚΤΙΡΪΩ. (14-26)

Ford
THE UNIVERSAL CAR
Η ΝΕΑ ΤΙΜΗ τού συνήθους γνωστού τύπου Αυτοκινήτου Touring τών 5 θέσεων είναι από σήμερα ποία νομίζετε;
ΕΙΝΑΙ ΜΟΝΟΝ
£165.

του δε τύπου Runabout 2 ή 3 θέσεων προς £150 έκαστον.
των φορτηγών τών 1000 οκάδων προς £175 έκαστον.
ΟΛΑ παραδοτέα εις Κυπριακόν λιμένα (off Cyprus).
Εκλόματι περιττεύουν πλέον διά τά **FORD**, διότι άπεδείχθησαν ότι μόνον αύτά μπορούν να εύδοκιμήσουν εις την Νήσον μας έννεκεν της μεγάλης οικονομίας της πενήζινης και όλων των λοιπών έξόδων, και της διαρκούς πρακτικότηκης όλων των έξαρτυμάτων εις όλες τάς πόλεις της Νήσου.
ΠΑΡΩΜΗ. Άρκει να προκαταβάλετε μόνον **£30. 0. 0** και θα έχετε Αυτοκίνητον. Τό υπόλοιπον της αξίας είναι πληρωτέον εις **12-18 μηνιαίς δόσεις έντοκον.**
Λευκωσίε, τή 10 Οκτωβρίου 1921.
Β. Σ. ΠΕΤΡΙΔΗΣ & ΣΙΑ ΛΕΥΚΩΣΙΑ
Γενικοί άντιπρόσωποι έν Κύπρω.
(16-26)

—Περιμένε, θα σου τό γράψω.
—Μου τό υπόχεσαι;
—Ναι.
—Δέν θα με ξαναδής έδώ, άν δέ λάβω τό γράμμα σου.
—Θα σου γράψω.
Ο Άλέκος κούνησε τό λόγο του και περιέμενε τό γράμμα της ως την παραμονή των Χριστουγέννων. Είχεν άπειροσθη πιά, όταν έκείνη την ή μέρα ήλθε με διαηγή ένως μεγάλος και χονδρός φάκελλος. Τόν άπνε σ' ό χέρι του μ' έκλήξει.—πώς ήταν δυ νατό να τού γράψης τόσα!—τόν άνοιξε με περιέργεια και έβγαλε από μέσα... τί Φάτνη τίς Ζένης κ' ένα μικρούτσικο γαρματάκι πού έλεγε αύτά:
«Σού χαρίζω τί Φάτνη μου, πού είνε 3τι ιερό και πολύτιμο κ' άγαπημένο έχω. Μόνο άγάπη σάν τί δική μου μπορούσε να κάμη για τέτοια όυσία! Φύλαξέ την κλειστή σ' ότό συρτάκι σου—βαθειά, πολύ βαθιά, και κάπου κάπου άνοιγέ την να τί βλέπης και να με θυμάσαι. Άμποτε να σέ φωτίη ή χείρι τού νεογεννήτου Χριστού και νανοιγη τα μάτια σου στή μεγάλη Άλήθεια! Άνάπα τό Χριστό! Είπε ή ενή κ' ή παραγγελία πού σου δίνα με την κερδιά μου, γιατί τό καλό τό δικό σου τό θέλω περισσότερο άπ' όλων των άλλων ανθρώπων! Έμένα δε θα με είναιδής. Από την ήμερα έκείνη πού μιλώσαμε, κλειστήκα στήν κμαροβλα μου και φόρεσα τά μαύρα. Μη σου κατοφανή άν την άγάπη τί δική σου, πού ήναι τόσο μεγάλη, νικήσες μένα μου ή άγάπη τού Χριστού, πού είνε μεγαλύτερη. Αν μάγαπήσες αύτήν, θα χαζής γι' αυτό. Είμαι ή Καλόγηρη τίς άγάπης».
—Στην άρχή έκούνησε τόν Άλέκο μια λύπη άπείρανη για τί χαμένη του άγάπη. Έπειτα λυπήθηκε τί δυστυχισμένη θρησκόληπι και την όμμορφή της πού χανόταν από μια τρέλλα. Και σ' ότό ύστερο—άφοσ πέρασαν πολλές ήμέρες,—άρχισε να γελά μ' όλ' αύτά και με την άγάπη του και με την τρέλλα της Ζένης, και με τί γράμμα της πού μύρισε λιβίνι, και με τί Φάτνη πού τού έστειλε για θυμικό της παραθένης—άγάπης της. Τού φαίνονταν τόσο άστεία! Από τό πού άστέια πού μπορούσε να τού δώ σ' ότην τραγική της σοβαρότητα ή ζωή.
Μια μέρα όμως ο όικτος του για τόν Ζένη, άβρανος, έναγεννήθηκε. Ήταν σάν την άπάντης για πρώτη φορά, πούν καιρό μετά τόν άπότομο δια μου, γιατί τό καλό τό δικό σου

Πατήσια, ένα προί άνοιξάτικο, συντροφισμένη από μια καλόγηρη... άληθινή. Φοροδωσ κατάμαυρα άλλά, χωρίς άλλο στολίδι παρά ένα χρυσό σταυρό σ' ό το λαιμό της. Τή χαρτέρισε από μακριά και σ' άθήκε να την βλέπει πού πρόσπερονόσε με τό συνειδημένο της βήμα, «αγαλοπερησμένη και χαμηλοβλεπούσα» όπως λέγεται... Τί όμμορφη, τί παρθενική, τί αιδέα πού ήναι άκόμη! Καταραμένη, έλεγε, ή τρέλλα πού έκανε άχρηστη, και για τόν ποιητή άκόμα, μια τέτοια όμμορφή! Κι' άναθεματισμένοι έκείνοι, πού έβριζαν στήν παιδική ψυχή με τί Φάτνη τά πρώτα της σέπματα!... Πέρασαν χρόνια. Σ' ότο συρτάκι τού νέου βρίσκαται άκόμη κλειστή ή Φάτνη τίς τρέλλης. Κάπου κάπου την άνοιξε και θυμάται...
Άκόμα σπανιώτερα βλέπεται Ζένη. Κλειστή τόν περισσότερο καιρό στήν κμαροβλα της, μαυροφόρα πάντα, διαβάζει βιβλία ιερά, προσεύχεται και λιβανίζει τά εικονίσματα.
Όταν θυμάται παρακαλώ τόν νέο πού την άγάπησε, παρακαλεί με δάκρυα τό Χριστό να της συγχωρήσ' ή μεγάλη ήμαρτία. Είπε ή Καλόγηρη τίς άγάπης.

ΚΥΠΡΙΑΚΑ

ΚΥΠΡΙΑΚΟΣ ΦΥΛΑΞ
ΕΒΔΟΜΑΘΙΑ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ
ΙΕΤΑΡΤΗ 22 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ
Αναστασίας μ. φαρμακολογίας
Ανατολή ήλιου 7.19'—Δύσις 4.52'

ΣΚΕΥΣΕΙΣ
ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ
ΝΑ Ο ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ
ΚΑΙ Ο ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΣ!

Εδριακός μίσος... Η εδριακή μίσος... Η εδριακή μίσος... Η εδριακή μίσος...

Ό πολιτισμός μας... Ό πολιτισμός μας... Ό πολιτισμός μας... Ό πολιτισμός μας...

Πώς τα συμβιβάζουμε... Πώς τα συμβιβάζουμε... Πώς τα συμβιβάζουμε... Πώς τα συμβιβάζουμε...

Εξ μέρους... Εξ μέρους... Εξ μέρους... Εξ μέρους...

Η ΨΥΧΟΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧ. ΕΚΛΟΓΗΣ

Διά να κρίνουν οι αναγνώστες... Διά να κρίνουν οι αναγνώστες... Διά να κρίνουν οι αναγνώστες...

Λοιπόν... Λοιπόν... Λοιπόν... Λοιπόν...

μεν δε... μεν δε... μεν δε... μεν δε...

«Η επιφύλαξη... «Η επιφύλαξη... «Η επιφύλαξη... «Η επιφύλαξη...

Και ιδού... Και ιδού... Και ιδού... Και ιδού...

1) Αφού... 1) Αφού... 1) Αφού... 1) Αφού...

2) Αφού... 2) Αφού... 2) Αφού... 2) Αφού...

Και τι... Και τι... Και τι... Και τι...

Δεν θα... Δεν θα... Δεν θα... Δεν θα...

ΔΗΛΩΣΕΙΣ

Προς τον... Προς τον... Προς τον... Προς τον...

Μετά... Μετά... Μετά... Μετά...

Ν. 63... Ν. 63... Ν. 63... Ν. 63...

Από... Από... Από... Από...

ΕΚΚΛΗΣΙΣ

ΤΗΣ Α. Μ. ΤΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΑΓΓΛΟΥΣ ΦΙΛΕΛΛΗΝΑΣ
«Η Α. Μ. δ' Αρχιεπίσκοπος... «Η Α. Μ. δ' Αρχιεπίσκοπος... «Η Α. Μ. δ' Αρχιεπίσκοπος...

Τονίζω... Τονίζω... Τονίζω... Τονίζω...

«Εγώ... «Εγώ... «Εγώ... «Εγώ...

ΚΟΙΝΩΦΕΛΗΣ ΕΝΕΡΓΕΙΑ ΤΟΥ ΓΕΩΡΓΙΚΟΥ ΤΜΗΜΑΤΟΣ

Το Γεωργικόν... Το Γεωργικόν... Το Γεωργικόν... Το Γεωργικόν...

Τοιχοτεχνίται... Τοιχοτεχνίται... Τοιχοτεχνίται... Τοιχοτεχνίται...

Την... Την... Την... Την...

ΣΥΝΕΔΡΙΑ

ΤΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΤΟΥ ΓΥΜΝΑΣΤΗΡΙΟΥ

«Η Επιτροπή... «Η Επιτροπή... «Η Επιτροπή... «Η Επιτροπή...

Μετα... Μετα... Μετα... Μετα...

Διά... Διά... Διά... Διά...

ΠΕΡΙ ΤΟ ΕΘΝΙΚΟΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ

Κατά... Κατά... Κατά... Κατά...

«Ο κ. Κλεάνθης... «Ο κ. Κλεάνθης... «Ο κ. Κλεάνθης... «Ο κ. Κλεάνθης...

Τοιχοτεχνίται... Τοιχοτεχνίται... Τοιχοτεχνίται... Τοιχοτεχνίται...

«Ο κ. Κλεάνθης... «Ο κ. Κλεάνθης... «Ο κ. Κλεάνθης... «Ο κ. Κλεάνθης...

ΒΑΣΙΛΙΚΗ ΤΙΜΗ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΝ ΤΗΣ ΝΗΣΟΥ

«Υπολείπεται... «Υπολείπεται... «Υπολείπεται... «Υπολείπεται...

«Ο κ. Φίσιερ... «Ο κ. Φίσιερ... «Ο κ. Φίσιερ... «Ο κ. Φίσιερ...

«Ο κ. Φίσιερ... «Ο κ. Φίσιερ... «Ο κ. Φίσιερ... «Ο κ. Φίσιερ...

«Ο κ. Φίσιερ... «Ο κ. Φίσιερ... «Ο κ. Φίσιερ... «Ο κ. Φίσιερ...

«Ο κ. Φίσιερ... «Ο κ. Φίσιερ... «Ο κ. Φίσιερ... «Ο κ. Φίσιερ...

«Ο κ. Φίσιερ... «Ο κ. Φίσιερ... «Ο κ. Φίσιερ... «Ο κ. Φίσιερ...

«Ο κ. Φίσιερ... «Ο κ. Φίσιερ... «Ο κ. Φίσιερ... «Ο κ. Φίσιερ...

«Ο κ. Φίσιερ... «Ο κ. Φίσιερ... «Ο κ. Φίσιερ... «Ο κ. Φίσιερ...

«Ο κ. Φίσιερ... «Ο κ. Φίσιερ... «Ο κ. Φίσιερ... «Ο κ. Φίσιερ...

ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΚΑ ΔΩΡΕΑ

«Η Επιτροπή... «Η Επιτροπή... «Η Επιτροπή... «Η Επιτροπή...

«Ο κ. Κλεάνθης... «Ο κ. Κλεάνθης... «Ο κ. Κλεάνθης... «Ο κ. Κλεάνθης...

«Ο κ. Κλεάνθης... «Ο κ. Κλεάνθης... «Ο κ. Κλεάνθης... «Ο κ. Κλεάνθης...

«Ο κ. Κλεάνθης... «Ο κ. Κλεάνθης... «Ο κ. Κλεάνθης... «Ο κ. Κλεάνθης...

«Ο κ. Κλεάνθης... «Ο κ. Κλεάνθης... «Ο κ. Κλεάνθης... «Ο κ. Κλεάνθης...

«Ο κ. Κλεάνθης... «Ο κ. Κλεάνθης... «Ο κ. Κλεάνθης... «Ο κ. Κλεάνθης...

«Ο κ. Κλεάνθης... «Ο κ. Κλεάνθης... «Ο κ. Κλεάνθης... «Ο κ. Κλεάνθης...

«Ο κ. Κλεάνθης... «Ο κ. Κλεάνθης... «Ο κ. Κλεάνθης... «Ο κ. Κλεάνθης...

«Ο κ. Κλεάνθης... «Ο κ. Κλεάνθης... «Ο κ. Κλεάνθης... «Ο κ. Κλεάνθης...

«Ο κ. Κλεάνθης... «Ο κ. Κλεάνθης... «Ο κ. Κλεάνθης... «Ο κ. Κλεάνθης...

«Ο κ. Κλεάνθης... «Ο κ. Κλεάνθης... «Ο κ. Κλεάνθης... «Ο κ. Κλεάνθης...

«Ο κ. Κλεάνθης... «Ο κ. Κλεάνθης... «Ο κ. Κλεάνθης... «Ο κ. Κλεάνθης...

«Ο κ. Κλεάνθης... «Ο κ. Κλεάνθης... «Ο κ. Κλεάνθης... «Ο κ. Κλεάνθης...

«Ο κ. Κλεάνθης... «Ο κ. Κλεάνθης... «Ο κ. Κλεάνθης... «Ο κ. Κλεάνθης...

«Ο κ. Κλεάνθης... «Ο κ. Κλεάνθης... «Ο κ. Κλεάνθης... «Ο κ. Κλεάνθης...

«Η Επιτροπή... «Η Επιτροπή... «Η Επιτροπή... «Η Επιτροπή...

«Ο κ. Κλεάνθης... «Ο κ. Κλεάνθης... «Ο κ. Κλεάνθης... «Ο κ. Κλεάνθης...

«Ο κ. Κλεάνθης... «Ο κ. Κλεάνθης... «Ο κ. Κλεάνθης... «Ο κ. Κλεάνθης...

«Ο κ. Κλεάνθης... «Ο κ. Κλεάνθης... «Ο κ. Κλεάνθης... «Ο κ. Κλεάνθης...

«Ο κ. Κλεάνθης... «Ο κ. Κλεάνθης... «Ο κ. Κλεάνθης... «Ο κ. Κλεάνθης...

«Ο κ. Κλεάνθης... «Ο κ. Κλεάνθης... «Ο κ. Κλεάνθης... «Ο κ. Κλεάνθης...

«Ο κ. Κλεάνθης... «Ο κ. Κλεάνθης... «Ο κ. Κλεάνθης... «Ο κ. Κλεάνθης...

«Ο κ. Κλεάνθης... «Ο κ. Κλεάνθης... «Ο κ. Κλεάνθης... «Ο κ. Κλεάνθης...

«Ο κ. Κλεάνθης... «Ο κ. Κλεάνθης... «Ο κ. Κλεάνθης... «Ο κ. Κλεάνθης...

«Ο κ. Κλεάνθης... «Ο κ. Κλεάνθης... «Ο κ. Κλεάνθης... «Ο κ. Κλεάνθης...

«Ο κ. Κλεάνθης... «Ο κ. Κλεάνθης... «Ο κ. Κλεάνθης... «Ο κ. Κλεάνθης...

«Ο κ. Κλεάνθης... «Ο κ. Κλεάνθης... «Ο κ. Κλεάνθης... «Ο κ. Κλεάνθης...

«Ο κ. Κλεάνθης... «Ο κ. Κλεάνθης... «Ο κ. Κλεάνθης... «Ο κ. Κλεάνθης...

«Ο κ. Κλεάνθης... «Ο κ. Κλεάνθης... «Ο κ. Κλεάνθης... «Ο κ. Κλεάνθης...

«Ο κ. Κλεάνθης... «Ο κ. Κλεάνθης... «Ο κ. Κλεάνθης... «Ο κ. Κλεάνθης...

«Ο κ. Κλεάνθης... «Ο κ. Κλεάνθης... «Ο κ. Κλεάνθης... «Ο κ. Κλεάνθης...

